

În atenția celor interesați:

E primăvară. E după-amiază târziu.

Fumul de la un foc pentru gătit aprins pe podeaua cu mozaic din holul Empire State Building de pe Insula Morții plutește deasupra junglei de ailanthus în care s-a transformat Thirty-fourth Street.

Pavajul de pe solul junglei e tot un păienjeniș de umflături – de la îngheț și de la rădăcini.

În junglă există și un mic luminiș. Un bătrân cu ochii albaștri și obraji scofâlciți, înalt de doi metri și în vârstă de o sută de ani stă în luminiș pe ceea ce a fost odată bancheta din spate a unui taxi.

Bătrânul acela sunt eu.

Numele meu e doctor Wilbur Narcisă-11 Swain.

* * *

Sunt desculț. Port o togă purpurie făcută din drapelele pe care le-am găsit printre ruinele hotelului Americană.

Sunt fostul președinte al Statelor Unite ale Americii. Am fost cel din urmă președinte, cel mai înalt

președinte și singurul care a divorțat în timpul mandatului.

Locuiesc la parterul Empire State Building împreună cu nepoata mea în vârstă de șaisprezece ani, Melody Grangur-2 von Peterswald, și iubitul ei, Isadore Zmeură-19 Cohen. Noi trei avem la dispoziție toată clădirea.

Cel mai apropiat vecin locuiește la un kilometru și jumătate.

Tocmai i-am auzit unul din cocoși cântând.

* * *

Cel mai apropiat vecin al nostru e Vera Veveriță-5 Zappa, o femeie care iubește viața și nu știu pe nimeni care se pricepe să trăiască mai bine decât ea. Are șaizeci și un pic de ani, e puternică și caldă și se ocupă cu agricultura. E solidă ca un tanc. Are sclavi cu care se poartă foarte frumos. Ea și sclavii ei cresc vite și porci și păsări și capre și porumb și grâu și legume și fructe și struguri pe malurile East River.

Au construit o moară de vânt pentru măcinatul grânelor și o distilerie în care fac coniac și o afumătoare – și altele și altele.

— Vera, i-am spus într-o zi, n-ar trebui decât să ne scrii o nouă Declarație de Independență și ai deveni un Thomas Jefferson al timpurilor moderne.

* * *

Scriu cartea asta pe hârtii cu antetul școlii de șoferi Continental; Melody și Isadore au găsit trei cutii într-o

Bufoniada

debara de la etajul șaiszeci și patru al casei noastre. Au mai găsit și douăsprezece duzini de pixuri.

* * *

Pe insulă, vizitatorii sunt rari. Podurile au căzut. Tunelurile s-au surpat. Bărcile nu vor să se apropie de noi, de teama molimei specifice insulei, numită „Moartea Verde“.

Molima asta e motivul pentru care Manhattanul și-a câștigat porecla de „Insula Morții“.

Hi ho.

* * *

De la o vreme spun foarte des chestia asta: „Hi ho.“ E un fel de sughiț senil. Am trăit prea mult.

Hi ho.

* * *

Forța gravitațională e foarte slabă azi. Am erecție ca urmare a acestui lucru. Toți bărbații au erecție în zile din astea. E o consecință automată a stării de aproape-imponderabilitate. În majoritatea cazurilor are foarte puțin de-a face cu erotismul, iar în viața unui bărbat de vârsta mea chiar nimic. E o experiență hidraulică – rezultatul unei canalizări confuze și mai nimic altceva.

Hi ho.

* * *

Forța gravitațională e atât de slabă azi, încât mă simt în stare să urc în goană până în vârful Empire

State Building cu un capac de canal și să-l azvârl până în New Jersey.

Cu siguranță aş depăși performanța lui George Washington, care a aruncat un dolar de argint peste Rappahannock. Și mai sunt unii care insistă că nu există progres.

* * *

Uneori mi se spune „regele sfeșnicilor“, pentru că am mai bine de o mie de sfeșnice.

Dar eu țin mai mult la cel de-al doilea nume al meu, „Narcisă-11“. Și am scris următoarea poezie despre el și despre viață în general, desigur:

*Semințe am fost,
Și carne sunt,
Care a mâncat
Și-a suferit
Și a visat
Și a zâmbit
Și a urlat.
Iar când povestea
I-a fost scrisă,
Planteaz-o, dar
Ca pe-o Narcisă.*

Și cine o să citească toate astea? Dumnezeu știe. În niciun caz Melody și Isadore. Asemenea celorlalți tineri de pe insulă, nu știu nici să citească, nici să scrie.

Bufoniada

Nu au niciun fel de curiozitate despre trecutul omenirii, nici despre cum e viața dincolo de insulă. Din punctul lor de vedere, cea mai glorioasă realizare a celor care au populat din belșug această insulă a fost să moară și astfel insula să ne rămână toată nouă.

I-am rugat într-una din serile trecute să numească cele mai importante trei persoane din istorie. Au protestat, spunând că întrebarea n-avea nicio logică.

Am insistat să-și pună totuși mințile laolaltă și să-mi dea un răspuns oarecare, ceea ce au și făcut. Exercițiul i-a posomorât. Era dureros pentru ei.

În cele din urmă au ajuns la un răspuns. În general Melody e cea care vorbește pentru amândoi și iată ce mi-a spus, cu toată seriozitatea:

— Tu și Isus Cristos și Moș Crăciun.

Hi ho.

* * *

Când nu le pun întrebări sunt fericiți ca niște copii.

* * *

Speră să devină într-o bună zi sclavii Verei Veveriță-5.
N-am nimic împotriva.

Chiar o să încerc să nu mai scriu întruna „Hi ho“.
Hi ho.

* * *

M-am născut chiar aici, în New York. Pe atunci nu mă chema *Narcisă*. Am fost botezat Wilbur *Rockefeller-Swain*.

Și nu eram singur. Am fost doi gemeni dizigoți.
Pe sora mea o chema Eliza Mellon Swain.

Am fost botezați la spital, nu la biserică și n-am fost înconjurați de rude și de prietenii părinților noștri. Problema era următoarea: Eliza și cu mine eram atât de urâți, încât părinților noștri le era rușine.

Eram doi monștri și nimeni nu se aștepta să trăim prea mult. Aveam șase degete la fiecare mână și șase la fiecare picior. Aveam și mameloane suplimentare – câte două perechi fiecare.

Nu eram niște idioți mongoloizi, cu toate că aveam părul negru și aspru tipic mongoloizilor. Eram ceva ne-maiîntâlnit. Eram *neanderthaloizi*. Aveam trăsăturile unor fosile umanoide adulte – arcade proeminente, fruntea teșită, maxilarele ca un concasor.

Bufoniada

* * *

Se presupunea că nu suntem dotați cu inteligență și că n-o să apucăm vârsta de paisprezece ani.

Dar sunt încă bine mersi. Și Eliza ar fi fost la fel, sunt convins, dacă n-ar fi murit la cincizeci de ani – într-o avalanșă la periferia coloniei chineze de pe planeta Marte.

Hi ho.

* * *

Părinții noștri erau doi tineri proști și frumoși pe nume Caleb Mellon Swain și Letitia Vanderbilt Swain, *née* Rockefeller. Erau fabulos de înstăriți și se trăgeau din americani care aproape distruseră planeta cu o formă de Plăcere a Idiotului – transformând obsesiv banii în putere și puterea la loc în bani și încă o dată banii în putere.

Dar Caleb și Letitia erau inofensivi. Cică tata era foarte bun la table și așa-și-așa la fotografia color. Mama avea un rol activ în Asociația Națională pentru Progresul Persoanelor de Culoare. Niciunul dintre ei nu muncea. Niciunul nu terminase facultatea, deși amândoi încercaseră.

Sciau și vorbeau frumos. Se adorau. Recunoșteau că se descurcaseră atât de prost în școală. Erau amabili.

Și nu pot să-i învinuiesc pentru că îi zdruncinase faptul că dăduseră naștere unor monștri. Oricine ar fi fost zdruncinat să aibă doi copii ca Eliza și ca mine.

KURT VONNEGUT

* * *

Iar Caleb și Letitia se pricepeau la creșterea copiilor cel puțin la fel de bine cum m-am priceput și eu, când mi-a venit rândul. Eu am fost complet indiferent față de copiii mei, cu toate că erau normali în toate privințele.

Poate că m-ar fi amuzat mai mult copiii mei dacă ar fi fost monștri, ca Eliza și ca mine.

Hi ho.

* * *

Tinerii Caleb și Letitia au fost sfătuiți să nu-și producă suferințe și să nu-și pună în pericol mobila în încercarea de a ne crește pe Eliza și pe mine în Golful Țestoaselor. Eram la fel de înrudiți cu ei, spuneau consilierii lor, ca niște pui de crocodil.

Reacția lui Caleb și a Letitiei a fost una omenoasă. De asemenea, a fost costisitoare și gotică în cel mai înalt grad. Părinții noștri nu ne-au închis într-un spital particular pentru cazuri ca al nostru. În schimb, ne-au îngropat într-un conac vechi și sinistru pe care îl moșteniseră – în mijlocul a două sute de acri de meri pe un vârful de munte, aproape de cătunul Galen din Vermont.

Nimeni nu mai locuise acolo de treizeci de ani.

* * *

Au fost aduși tâmplari, electricieni și instalatori care să transforme casa într-un fel de paradis pentru mine

Bufoniada

și Eliza. Sub toate covoarele, care se întindeau din perete în perete, s-a pus un strat gros de cauciuc, ca să nu ne lovim în caz că am fi căzut. Sufrageria noastră a fost îmbrăcată în faianță, iar în podea erau guri de scurgere, astfel încât și noi, și camera să putem fi spălați cu furtunul după fiecare masă.

Mai importante erau, poate, cele două garduri din plasă pe care le-au ridicat. Se terminau cu sârmă ghimpată. Primul înconjura livada. Al doilea ferea vila de ochii curioși ai muncitorilor cărora trebuia să li se permită din când în când accesul ca să îngrijească merii.

Hi ho.

* * *

Personalul a fost recrutat din zonă. Aveam bucătar. Mai erau și două femei și un bărbat care se ocupau de curățenie. Aveam și două infirmiere care ne hrăneau, ne îmbrăcau, ne dezbrăcau și ne îmbăiau. Cel mai bine mi-l amintesc pe Withers Witherspoon, o combinație de paznic, șofer și om bun la toate.

Mama lui era din familia Withers. Tatăl lui era un Witherspoon.

* * *

Așa, și toți aceștia erau niște simpli oameni de la țară care, cu excepția lui Withers Witherspoon, fost soldat, nu ieșiseră niciodată din Vermont. De fapt, rareori se aventuraseră mai departe de zece mii de Galen – și,

inevitabil, erau toți înrudiți între ei, erau la fel de endogami ca eschimoșii.

Erau, desigur, rude îndepărtate și cu noi, de vreme ce strămoșii noștri din Vermont se mulțumiseră într-o vreme să se bălăcească la nesfârșit, ca să zic așa, în aceeași baltă genetică.

Însă, în peisajul american al vremii, erau la fel de înrudiți cu familia noastră precum crapii cu vulturii, să spunem, pentru că cei din familia noastră evoluaseră, devenind călători prin lume și multimilionari.

Hi ho.

* * *

Așa, și părinților noștri le-a fost ușor să cumpere loialitatea acestor fosile vii din trecutul familiei. Li s-au dat salarii modeste care lor li se păreau enorme, dat fiind că în creierile lor lobii responsabili cu câștigatul banilor erau atât de primitivi.

Li s-au dat apartamente drăguțe în conac și televizoare color. Au fost încurajați să mănânce ca niște împărați și să le trimită părinților noștri nota de plată pentru orice poșteau. Aveau foarte puțină treabă de făcut.

Mai mult chiar, nici nu erau nevoiți să gândească prea mult. Au fost puși sub comanda unui tânăr medic de familie care locuia în sat, doctorul Stewart Rawlings Mott, care urma să vină să ne vadă în fiecare zi.

Că veni vorba, doctorul Mott era texan, un tânăr melancolic și retras. Nu știu nici până în ziua de azi

Bufoniada

ce l-a făcut să plece atât de departe de neamul lui și de ținuturile natale – să practice medicina într-o așezare eschimosă din Vermont.

Iată o ciudată notă de subsol a istoriei, probabil lipsită de importanță: nepotul doctorului Mott avea să devină regele Michiganului în timpul celui de-al doilea mandat al meu ca președinte al Statelor Unite.

Trebuie să sughiț din nou: Hi ho.

* * *

Jur – dacă apuc să termin de scris această autobiografie, o s-o parcurg încă o dată și o să tai toate Hi ho-urile. Hi ho.

* * *

Așa, și în casă exista un sistem automat de stropitoare și alarme antiefracție la ferestre, uși și luminatoare.

Când ne-am făcut mai mari și mai urâți și capabili să rupem brațe și chiar să smulgem capete, au instalat în bucătărie un gong uriaș. Era conectat la niște butoane roșii ca niște cireșe în toate camerele și la distanțe egale pe coridoare. Butoanele luminau în întuneric.

Butoanele nu trebuiau folosite decât dacă Eliza sau eu începeam să ne jucăm de-a crima.

Hi ho.